

Kính thưa đ/c Nguyễn Xuân Phúc, Ủy viên BCT, Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam,

Kính thưa đ/c Nguyễn Văn Phúc, Thứ Trưởng Bộ GD và ĐT,

Kính thưa đ/c Nguyễn Anh Tuấn, UV BCH TW Đảng, Bí thư thứ nhất TW Đoàn TNCS HCM,

Kính thưa đ/c Phạm Tất Thắng, UV BCH TW Đảng, Phó trưởng ban Thường trực Ban Dân vận Trung ương,

Kính thưa đ/c Nguyễn Văn Phong, Phó Bí thư Thành ủy Hà Nội,

Kính thưa các đ/c đại diện cho các Bộ, Ban, ngành TW và địa phương,

Kính thưa các đ/c đại diện cho các trường ĐH, Cao đẳng,

Kính thưa quý vị đại biểu, khách quý,

Kính thưa quý thầy cô là lãnh đạo Nhà trường qua các thời kỳ,

Kính thưa quý thầy cô, các đ/c, các thế hệ sinh viên, học viên và học sinh của Nhà trường,

Hôm nay, các thế hệ thầy và trò, cán bộ viên chức Trường ĐHSP Hà Nội tụ hội về đây để kỷ niệm 70 năm ngày thành lập Trường.

Về đây là về với tình thầy trò, tình đồng nghiệp, tình bạn bè và tình người để ôn lại những kí ức đẹp đẽ của một thời đáng nhớ, ôn lại truyền thống quá đỗi hào hùng về mái trường thân yêu này; tĩnh tâm để nhìn lại mình và xác định trọng trách cao cả cho tương lai Nhà trường trong vận hội mới của dân tộc và của thời đại để nâng cánh cho những ước mơ chân chính.

Về đây là về với nguồn cội, về với ân tình nghĩa cả, về với trọng trách của quá khứ để suy ngẫm và hành động cho tương lai, về để tri ân những thế hệ đã cống hiến trọn đời mình cho mái trường này và cho sự nghiệp giáo dục của đất nước.

Về đây để tiếp sức cho những gì cao đẹp, cho những thế hệ tương lai đang tiếp bước trên con đường vinh quang và còn nhiều gian khó.

Hôm nay đây, có thể có cả những nụ cười và cả những giọt nước mắt; những cái bắt tay run rẩy vì sức vóc đã tận hiến cho cuộc đời này, và có cả những nuối tiếc khôn cùng vì hoàn cảnh.

Nhân sự kiện trọng đại này, cho phép tôi, thay mặt thầy và trò của Nhà trường, xin nồng nhiệt chào đón các quý vị đại biểu, quý vị khách quý, các Nhà giáo nhân dân, Nhà giáo ưu tú, các thế hệ lãnh đạo tiền nhiệm, các thế hệ thầy cô, cán bộ, sinh viên, học viên, học sinh của Nhà trường đã có mặt trong buổi lễ long trọng và thắm đẫm tình thầy trò ngày hôm nay.

Đặc biệt, thầy và trò Nhà trường rất vinh dự và tự hào được đón đ/c Nguyễn Xuân Phúc, Ủy viên BCT, Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam đến thăm Trường trong sự kiện trọng đại này, vào một thời điểm rất ý nghĩa, đó là dịp toàn Đảng, toàn quân, toàn dân đang ra sức thi đua thực hiện thắng lợi Nghị quyết Đại hội Đảng lần thứ 13, tiếp tục thực hiện Nghị quyết 29 về đổi mới căn bản và toàn diện giáo dục nước nhà; cả xã hội và toàn ngành đang hướng về ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11. Đây là sự quan tâm không chỉ cá nhân đ/c mà đó là sự quan tâm sát sao của Lãnh đạo Đảng, Nhà nước đối với Nhà trường nói riêng và ngành giáo dục, nói chung, khi giáo dục được xác định là quốc sách hàng đầu. Kính chúc đ/c dồi dào sức khỏe, hạnh phúc để cùng với Đảng, Nhà nước lãnh đạo và đưa đất nước phát triển và luôn quan tâm đến ngành giáo dục.

Kính thưa quý vị đại biểu, thưa quý thầy cô và các bạn,

Cách đây 70 năm, ngày 11 tháng 10 năm 1951, một quyết định tuyệt vời mang tầm chiến lược đã để lại cho đất nước này một trường đại học, mà mọi người dân, qua nhiều thế hệ vẫn luôn nhắc đến, nhớ đến, nghĩ đến, dành tình yêu quý và đặt rất nhiều kỳ vọng, đó là Trường ĐHSP Hà Nội thân yêu của chúng ta ngày nay.

Xa hơn, gốc rễ hơn, đó là Sắc lệnh số 45 ngày 10 tháng 10 năm 1945 của Hồ Chủ tịch về việc thành lập Ban đại học Văn khoa để đào tạo Giáo sư bậc trung học, chỉ sau Tuyên ngôn Độc lập hơn một tháng, điều mà nằm ngoài sức tưởng tượng của rất nhiều người, khi mà một Nhà nước vừa mới ra đời, các loại giặc bao quanh, dân ta phần đông là mù chữ.

Hôm nay đây, khi đã có độ lùi về thời gian, chúng ta càng thấm thía hơn ý nghĩa lớn lao của Sắc lệnh này, khắc sâu hơn tư tưởng đi trước thời đại của Bác, để nguyện làm tốt hơn trọng trách vinh quang của mình vì một nền giáo dục tiên bộ.

Kính thưa quý vị đại biểu, thưa các đ/c, thưa quý thầy cô và các bạn,

Hành trình đi đến tương lai tươi sáng của mái trường này đã phải trải qua những thăng trầm và gian khổ. Hành trình từ Ban đại học Văn khoa, hành trình từ liên khu IV, hành trình từ nơi đất bạn – khu học xá Nam Ninh (Trung Quốc), để khởi nguồn và hội tụ về thành Trường Đại học Sư phạm Hà Nội hôm nay.

Hành trình từ khu sơ tán trong nhà tranh vách nứa, dưới mưa bom bão đạn; chấp nhận sự phân ly vì an toàn và vì khát vọng ngày mai tốt đẹp.

Hành trình của những người ở lại và những người ra trận và không ít người đã mãi mãi không về.

Hành trình của những thế hệ mở đường để đi đến hôm nay quả thật không thể nào tưởng nổi. Mặt đất vốn dĩ hoang vu, không có dấu chân của người đi mở đường thì người sau sẽ sa vào lạc lối.

Những tòa nhà khang trang hôm nay dù còn rất khiêm tốn, chắc chưa hề có trong trí tưởng của các thế hệ trước đây, nhưng trong họ chắc chắn có niềm tin và khát vọng về một mái trường khang trang, một nền giáo dục tốt đẹp và đó là diễm phúc để lại cho chúng ta.

Chúng ta, những người có mặt hôm nay ở đây, những người đang tiếp tục hành trình vì những giá trị cao đẹp; những người thầy nơi biên ải xa xôi, nơi bản làng heo hút, nơi phố thị đông người hãy dành sự hàm ơn cao nhất cho những thế hệ tiền bối, dù họ không cho chúng ta tiền bạc, không cho chúng ta miếng cơm, manh áo nhưng họ đã cho chúng ta ý chí, khát vọng và giúp cho con tim của chúng ta căng tràn tình yêu thương để chúng ta dám sống, dám vượt qua những khốn khó, những cô đơn và dám hiến thanh xuân đời mình cho những điều nghĩa cả.

Chúng ta tự hào về mái trường này, vì đây là cái nôi sư phạm của nước Việt Nam độc lập. Chính từ đây, Trường ĐHSP Hà Nội đã tạo tiền đề để xây dựng Trường ĐHSP Vinh (nay là Đại học Vinh), Trường ĐHSP Việt Bắc (nay là Trường Đại học Sư phạm thuộc Đại học Thái Nguyên); Trường ĐHSP Hà Nội 2.

Sau ngày đất nước thống nhất, Trường ĐHSP Hà Nội đã tăng cường đội ngũ để phát triển các trường đại học sư phạm ở miền Nam như Trường ĐHSP Thành phố Hồ Chí Minh, Trường ĐHSP Huế (nay là Trường ĐHSP thuộc Đại học Huế), Trường ĐHSP Qui Nhơn (nay là Đại học Qui Nhơn), Khoa Sư phạm của Đại học Cần Thơ.

Trường ĐHSP Hà Nội đã tạo ra một gạch nối quan trọng trong việc xây dựng tình hữu nghị với nước bạn Lào, Campuchia, các nước châu Phi, châu Âu, châu Mỹ thông qua các hoạt động hợp tác giáo dục. Nhà trường nhận thức rằng, tình hữu nghị bền chặt và trường tồn phải được tạo ra từ quan hệ văn hóa thông qua giáo dục.

Chúng ta tự hào về mái trường này, tự hào về những thế hệ sinh viên, học viên trưởng thành từ đây, vì chính họ đã mang vinh quang về cho Nhà trường bằng đức tính phụng sự và hi sinh cho một nền giáo dục tiến bộ. Họ mang sự dung dị, gần gũi, đằm thắm, khiêm tốn và gieo mầm yêu thương, khát vọng cho những thế hệ học sinh mà không kém sự hào hoa và khoáng đạt. Họ làm việc, hi sinh trong thầm lặng. Tầng sâu của phẩm chất đó được nuôi dưỡng bởi cốt cách Mô phạm thiêng liêng, bởi mạch ngầm giá trị mà các thế hệ tiền bối đã chắt chiu để lại.

Trong thời khắc trọng đại và thiêng liêng này, chúng ta càng khắc ghi những lời dạy của Bác, nhớ về những bậc tiền bối, đó là GS Đặng Thai Mai, Lê Văn Thiêm, Phạm Huy Thông, Nguyễn Lương Ngọc, Nguyễn Xiển, ... và nhiều vị khác; những thế hệ mà tri thức uyên bác, văn hóa cao tầm, nhân cách mực thước, đời thường bình dị đã bồi đắp những giá trị cho Trường ĐHSP Hà Nội thân yêu của chúng ta. Đáng tiếc, thời gian cuộc đời không đủ dài để các vị tiền bối được chứng kiến sự trưởng thành của Nhà trường, nhưng chúng ta luôn nhớ về họ với một niềm tôn kính.

Cuộc đời, sự nghiệp và đức hi sinh của các thế hệ tiền bối cho chúng ta nhiều bài học quý giá.

Thứ nhất, đó là bài học quý báu về lòng yêu nước, đức tính phụng sự, đức hi sinh vô bờ bến của trí thức chân chính. Một thế hệ trí thức đầu tiên đặt nền móng cho mái trường này, sẵn sàng chấp nhận rời bỏ vinh hoa phú quý để trở về phụng sự Tổ quốc, phụng sự nhân dân, trong điều kiện hết sức khó khăn, thiếu thốn và thậm chí chưa biết tương lai của họ sẽ ra sao, nhưng chắc chắn thôi thúc trong họ là Tổ quốc, là đất nước, là độc lập tự do và vì dòng máu Việt; khiến chúng ta có quá nhiều suy ngẫm. Một thế hệ trí thức đã nếm mật nằm gai, có lúc là đơn độc giữa vùng đất cỗi cằn của Liên khu 4, để gieo con chữ cho thế hệ tương lai.

Thứ hai, cuộc đời và sự nghiệp của các vị tiền bối cho chúng ta bài học về khát vọng khởi tạo một nền giáo dục tiến bộ của một đất nước độc lập, tự do.

Có lẽ, ít ai hình dung rằng, trong trăm bề thiếu thốn, trong ngổn ngang chiến cuộc, trong tay gàn như chẳng có gì, nhưng trí tuệ đã tạo ra trí tuệ, và những khát khao thành hành động mỗi người. Những thế hệ trước đây đã thấm thía của nỗi đau mất nước, nỗi đau dân tộc, họ nhận thức rằng “Một dân tộc dốt là dân tộc yếu” nên họ đã dấn thân mà chẳng một chút mảy may toan tính. Gàn như tay không, họ đã xây dựng một hệ thống giáo dục, một hệ thống đơn sơ nhưng thật vĩ đại. Khi đủ độ lùi về thời gian, chúng ta càng thấm thía những tư tưởng nhân văn và tiến bộ, về tầm nhìn thời đại và trọng trách lịch sử của tiền nhân.

Thứ ba, đó là bài học về dám nghĩ, dám làm vì sự tiến bộ, vì lợi ích dân tộc, lợi ích đất nước. Xin nhắc lại, các Luận văn cấp 1, cấp 2; khi mới ra đời không phải dễ dàng chấp nhận, và không ít cản trở; nhưng chẳng vì một lợi ích riêng tư, nên họ đã quyết đi đến cùng, và nhờ đó đã đặt nền móng cho đào tạo bậc cao sau này. Đó là đại học hóa hệ đào tạo giáo viên mầm non, tiểu học khi chưa có những quy định rõ ràng; đó là sự kiên trì trong nghiên cứu về rừng ngập mặn để đi đến giải thưởng Cosmos danh giá.

Thứ tư, Đó là bài học về sự tự học, tự nghiên cứu, và là con đường phát triển tốt nhất cho mỗi người. Tinh thần này được bắt đầu từ những người thầy thế hệ đầu tiên của Nhà trường và lan tỏa

cho đến ngày nay. Buổi ban đầu, mỏng manh về đội ngũ; sách vở, tài liệu hầu như chẳng có gì, giáo trình thì nghèo nàn và chủ yếu là bằng tiếng Pháp; thiếu tất cả; nhưng họ đã tự học, tự nghiên cứu để có những bài giảng cho sinh viên. Chúng ta trân quý biết bao những tập san in roneo đầu tiên đã úa màu theo năm tháng vẫn còn lưu trong thư viện, đó là sự bắt đầu cho những tạp chí khoa học, cho giáo trình ngày nay.

Thứ năm, đó là sự gắn bó keo sơn giữa nghiên cứu, đào tạo khoa học cơ bản và khoa học giáo dục. Đây là đặc trưng căn bản tạo nên bản sắc, giá trị riêng trong đào tạo của Trường ĐHSP Hà Nội. Sự đồng hành của khoa học cơ bản và khoa học giáo dục là sự bổ sung, hỗ trợ và thúc đẩy lẫn nhau mà không hề mâu thuẫn. Chính vậy, không lấy gì làm lạ khi nhiều giảng viên, sinh viên của Nhà trường không những trở thành giảng viên, giáo viên dạy tốt mà còn nghiên cứu tốt; không lấy gì làm lạ, nhiều lần các giáo sư, Phó Giáo sư được phong trẻ nhất Việt Nam đều là các sinh viên tốt nghiệp tại Trường ĐHSP Hà Nội; số công bố quốc tế có uy tín của Nhà trường nằm trong nhóm đầu trong hệ thống đại học của Việt Nam. Đồng thời với nó là sự tiên phong trong việc phát triển khoa học giáo dục, tích cực và chủ đạo trong các cuộc cải cách, đổi mới giáo dục nước nhà.

Với những nỗ lực không ngừng, Nhà trường đã đạt được một vài thành quả khiêm tốn, Trường đã được Đảng, Nhà nước tặng thưởng nhiều danh hiệu cao quý: Huân chương Lao động hạng Nhất, Huân chương Độc lập hạng Nhất, 2 lần Huân chương Hồ Chí Minh, Anh hùng Lao động thời kỳ đổi mới; và năm nay, một lần nữa, vinh dự được Đảng, Nhà nước trao tặng Huân chương Lao động hạng Nhất lần thứ 2.

Kính thưa quý vị đại biểu, thưa quý thầy cô và các bạn

Hiếm có một Trường Đại học nào đã được Bác Hồ về thăm nhiều lần; hiếm có một trường đại học nào mà Thủ tướng Phạm Văn Đồng, Đại tướng Võ Nguyên Giáp thường xuyên quan tâm, hiếm có một trường đại học nào mà các Tổng bí thư Lê Duẩn, Lê Khả Phiêu, Đỗ Mười luôn luôn thăm hỏi,

động viên ngay cả khi các bác đã nghỉ hưu... Lời căn dặn của Bác Hồ: “Làm thế nào để nhà trường này không chỉ là trường sư phạm mà là trường mô phạm của cả nước” nhân dịp Bác về thăm trường năm 1964, và đây cũng là lần cuối cùng về thăm của Bác. Lời dạy khắc cốt ghi tâm đó thôi thúc thầy và trò Nhà trường trong từng suy nghĩ, trong từng hành động.

Kỷ niệm 70 năm ngày thành lập Trường ĐHSP Hà Nội vào thời điểm này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng. Đó là sự định vị của giáo dục Việt Nam, của đại học Việt Nam, tọa độ của khoa học Việt Nam trên bản đồ thế giới. Quan trọng hơn, chúng ta ý thức sâu sắc rằng, đất nước muốn văn minh phải nâng cao dân trí, phải có người thực tài và người tài phải được tôn trọng đúng nghĩa, được tự do làm việc và cống hiến. Nghĩa vụ của giáo dục là khơi thông dân trí để họ được sống bình đẳng; phát hiện, nuôi dưỡng và bồi dưỡng nhân tài để họ tự do sáng tạo, để phục vụ đất nước.

Điều này đặt ra cho trí thức, cho nhà giáo Việt Nam nhiều câu hỏi lớn. Không chỉ vậy, bài học về tư cách, về bản lĩnh, về tính phụng sự, về việc dùng người luôn là chìa khóa mở đường cho đất nước phát triển.

Kính thưa quý vị đại biểu, quý thầy cô và các bạn,

Chúng ta có quá khứ hào hùng và đáng tự hào, nhưng quá khứ mãi mãi là quá khứ. Tương lai tốt đẹp chỉ dành cho những người biết trân trọng, nâng niu quá khứ để hành động thông minh, chứ không dành cho những người ngủ quên trên hào quang của quá khứ. Lãng mạn trong tâm hồn sẽ nâng cánh cho những ý tưởng táo bạo và làm cho trái tim dễ chạm đến trái tim; lãng mạn có thể là thiên đường của sáng tạo, nhưng lãng mạn mơ hồ sẽ là ảo vọng của cuộc đời.

Không ai thay cho chúng ta để quyết định tương lai của giáo dục đất nước, và chúng ta không thể ngồi đây để so với chính chúng ta 70 năm qua mà hãy so ra với thế giới. Thời đại mới đòi hỏi chúng ta phải có tầm nhìn mới, cách nghĩ mới, cách làm mới.

Chúng ta không chỉ có nghĩa vụ trả lời câu hỏi, tại sao giáo dục chúng ta phát triển còn chậm, mà phải tìm ra những giải pháp để giáo dục phát triển, tiến bộ nhanh hơn.

Dẫu rằng, giáo dục có quán tính không nhỏ, muốn thay đổi không hề dễ dàng. Vận hành để thay đổi từ nhận thức đến hành động là cả một quá trình rất đổi gian nan; nhưng sẽ là ai, nếu không phải chúng ta?

Chúng ta không thể bằng lòng trước những gì đang có, muốn đất nước thay đổi và phát triển bền vững phải bắt đầu từ giáo dục và phải bằng con đường giáo dục. Giáo dục đất nước đang đổi mới, đừng đứng nhìn, hãy vào cuộc bằng tình cảm sâu nặng, bằng trí tuệ và cả khát vọng của mỗi người. Chúng ta có bệ đỡ là quá khứ quá đổi hào hùng vì Nhà trường này luôn đồng hành với sự nghiệp cách mạng vĩ đại của dân tộc, luôn sống trong lòng nhân dân. Chúng ta kiêu hãnh vì mái trường này ra đời trong nền dân chủ cộng hòa. Chính vậy, chúng ta không thể để giáo dục của đất nước này tụt hậu được.

Nghĩa vụ của chúng ta trong thời đại mới là giáo dục để các thế hệ học sinh giữ vẹn nguyên tâm hồn Việt, bằng cách định hình các giá trị cao quý của dân tộc; tạo dựng những con người có tư duy độc lập, hành động thông minh, có ý chí tự cường, dám dấn thân vì khát vọng cao cả và bản lĩnh đi tới tương lai. Chúng ta nhớ rằng, những gì đang diễn ra trong trường học hôm nay, sẽ là tương lai của xã hội ngày mai.

ĐHSP Hà Nội phải là mảnh đất cho những ý tưởng mới ươm mầm và trỗi dậy. Bồn phân của chúng ta là khơi dậy tài năng của mỗi con người và tạo đà cho tài năng phát triển. Chúng ta có nghĩa vụ giáo dục con người sống chính cuộc đời và khát vọng chân chính của họ, chứ không phải của người khác; nhưng có tình cảm, trách nhiệm với người khác và với cuộc đời.

Chúng ta có nghĩa vụ xác định, giáo dục là tạo động lực, là hình thành cách tư duy và hướng đến hành động hiệu quả. Giáo dục tạo ra sự thay đổi và tiến bộ; chinh phục cái mới, và là bệ đỡ cho những ý tưởng sáng tạo. Vì rằng, nếu giáo dục chỉ hướng con người đến hành động giản đơn và lặp lại thông thường thì điểm cuối của cuộc đời đã hiển hình trước mắt.

Chúng ta có những thuận lợi, nhưng chúng ta phải đối diện với rất nhiều khó khăn, thách thức và khắc nghiệt của thời đại. Chúng ta nhớ rằng, ngày nay, sự xâm chiếm của ngoại bang không đơn thuần là súng đạn, mà khi bị bào mòn về bản sắc, về văn hóa, tụt hậu về giáo dục; hệ quả là suy yếu về kinh tế, sẽ tạo ra sự lệ thuộc.

Vì vậy, khi đã mang trong mình mạch ngầm giá trị, chúng ta không thể để đất nước thấm máu đào này cứ nghèo nàn mãi được. Trọng trách của một đại học sư phạm trọng điểm không đơn thuần là giải quyết các nhiệm vụ trước mắt mà phải dự báo được những gì sẽ diễn ra trong tương lai của giáo dục và đưa ra cách thức giải quyết. Chính thế, hãy dám thay đổi, hãy dám làm cái mới; dẫu biết rằng, có lúc phải trả giá, nhưng hãy dấn thân, nếu đó là vì lợi ích đất nước, lợi ích dân tộc.

Muốn vậy, Nhà trường sẽ phải xây dựng mô hình quản trị mới, cải tiến và cập nhật chương trình đào tạo, cách thức đào tạo hiện đại, trên nền tảng công nghệ số; xây dựng một môi trường học thuật thoáng đãng, văn minh, hiện đại; có các giải pháp thúc đẩy nghiên cứu khoa học, nhất là khoa học giáo dục, tạo cơ sở lý luận vững chắc để cải thiện chất lượng giáo dục; mạnh dạn đề xuất các cơ chế để những tài năng sư phạm hội tụ về đây được phát triển và cống hiến để đào tạo ra các sinh viên đáp ứng yêu cầu giáo dục trong thời đại mới.

Có được như ngày nay, thầy và trò Nhà trường trân trọng cảm ơn sự quan tâm, ủng hộ của lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Bộ GD và ĐT, các Bộ, Ban ngành, các địa phương và các cơ quan hữu quan trong và ngoài nước, nhưng chúng tôi nhận thức rằng, chỉ thầy và trò Trường ĐHSPT Hà Nội mới quyết định những bước tiến mới của Nhà trường, mới mong muốn đóng góp tốt hơn chi giáo dục đất nước.

Thầy và trò Nhà trường kỳ vọng trong giai đoạn tới, Đảng, Nhà nước sẽ có những chính sách đột phá để phát triển giáo dục. Kinh nghiệm của Mỹ, Anh, Úc trong những năm 80 cho thấy, không phải cứ rót nhiều tiền thì giáo dục phát triển; trong khi Singapore, Phần Lan, Hàn Quốc đầu tư đúng mức nhưng giáo dục họ phát triển, vì họ đầu tư để tuyển chọn được đội ngũ thầy cô giỏi, tâm huyết vào nghề giáo. Đây là chìa khóa của phát triển giáo dục.

Nhà giáo chân chính không bao giờ muốn đánh giá họ cao hơn những gì họ có, và cũng chẳng thích ai thương hại họ, nhưng cái cần là nhìn nhận một cách đúng mức về họ. Một lớp học có bao nhiêu học sinh là có bấy nhiêu thế giới, mỗi em là một thiên hướng cuộc đời, để giáo dục đúng nghĩa mỗi học sinh là cả một khổ công, vì vậy, hãy hiểu đúng lao động của nhà giáo.

Cũng là dịp cả xã hội, toàn ngành đang hướng về ngày Nhà giáo Việt Nam, cho phép tôi gửi lời tri ân đối với toàn thể các thế hệ cán bộ, viên chức, học viên, sinh viên, học sinh của nhà Trường, gửi

lời chúc mừng đến các đồng nghiệp, những người đã và đang đồng hành vì một nền giáo dục tiên bộ.

Cuối cùng, tôi muốn nói đến lời tri ân mãi mãi đối với các thế hệ nhà giáo, thế hệ sinh viên, cán bộ, học viên những người đã gắn bó, cống hiến cho mái trường này và cho giáo dục đất nước.

Các thế hệ tiền bối đã cho chúng ta vinh quang, tự hào, và vì vậy, thế hệ hôm nay có trọng trách trước đất nước, trước thời đại, và tất cả vì sự phát triển của mái trường này, vì một nền giáo dục tiên bộ.

Kính chúc quý vị đại biểu, quý thầy cô, các bạn đồng nghiệp, các em sinh viên, học viên và học sinh dồi dào sức khỏe, an toàn, hạnh phúc và hãy đồng hành vì những khát khao chân chính.

Xin trân trọng cảm ơn.